

[Home](#) > [Uitgelicht](#) > Auteur in de kijker: Toni Coppers

Auteur in de kijker: Toni Coppers

11 juni 2025

Door Wendy Struyf

Op een warme lentemorgen stap ik de thuishaven binnen van een gevestigde waarde in de thrillerwereld. Toni Coppers viert een mijlpaal met het uitkomen van zijn dertigste boek *Een dodelijke biecht* en 30 jaar schrijverschap. De ontvangst is warm en gezellig, Annick Lambert, zijn echtgenote en co-auteur en hond Karla verwelkomen me. Toni zet nog de beste croissants van Berchem op tafel, en al snel ontstaat een boeiend gesprek over levensrugzakjes, herkenning en de magie van verbinding.

Proficiat met je nieuwe boek *Een dodelijke biecht* uit de serie *Liese Meerhout*. Kun je even kort vertellen waarover de 21ste *Liese Meerhout* gaat?

Al mijn boeken beginnen met de simpele dingen die in ons leven gebeuren. Het leven van jou, van mij. Ik vertrek altijd vanuit menselijke situaties, nooit vanuit het plot. In het vorige boek heeft rechercheur Liese een aanslag overleefd en stond voor een enorme revalidatie. Ik wist dat het verhaal over het mentale en fysieke gevecht van Liese moest gaan. Naast haar mentale gevecht en haar fysieke gevecht is er ook nog haar vriend Mathias. Sinds de moordaanslag is hij dag en nacht ongerust over Liese. Ze staat op een levenskruispunt, waarin ze moet beslissen of het leven als rechercheur echt voor haar is weggelegd.

Het thema godsdienst speelt een centrale rol naast Liese's mentale gevecht. Waar heb je je inspiratie voor deze spannende verhaallijn vandaan gehaald?

Vorig jaar zijn we een paar dagen op citytrip naar Rome geweest. Annick had ontdekt hoe je de gigantische files voor de poort voor de Vaticaanse Musea kon ontwijken. Namelijk door een ontbijt in het Vaticaan te reserveren. We zaten om 5 over 8 bijna alleen in de Sixtijnse kapel, wat een overweldigende ervaring was. Daarna wandelden we door het museum voor religieuze kunsten, waar bekende en onbekende

kunstwerken staan. Mijn oog viel op een beeldje, de kunstenaar was voor mij onbekend. Ik wist meteen dat ik hier iets mee moest doen. Ik liep ook al even met het idee rond om iets te schrijven rond gelovig zijn. Het is nobel en mooi om gelovig te zijn en oprecht voor dit geloof uit te komen. Iets heel anders is het zoeken naar jouw eigen geloof in een instituut waar een aantal oude mannen denken dat ze het leven kennen. Daar heb ik een plot over geschreven dat perfect combineert met het gevecht dat Liese moet leveren om haar eigenwaarde terug te vinden. Het verhaal gaat over waarde en ethiek: hoe sta je in leven, welke verantwoordelijkheid neem je, hoe ga je met je medemensen om en hoe zorgzaam ben je?

Tijdens het lezen van de verhalen van Liese Meerhout loop je door ons allermooiste Antwerpen. Is de stad een belangrijke inspiratiebron voor je als schrijver?

Ja. Zelfs meer en meer. Het is altijd thuiskomen als ik begin te schrijven aan een verhaal rond Liese Meerhout. Antwerpen is een stukje van mezelf. De verhalen over Liese gaan over het Vlaanderen van vandaag met alle goede en slechte kanten, met Antwerpen als uitvalsbasis. Met de serie rond Alex Berger reis ik dan weer door Europa. Het feit dat de twee series zo verschillend zijn, maakt het makkelijk om ze uit elkaar te houden.

Hoe moet ik de afwisseling tussen Alex Berger en Liese Meerhout zien?

Toen er nog geen sprake was van Alex Berger, vroegen mensen me hoe lang ik nog verder kon schrijven aan de reeks. Ik gaf toen al eerlijk antwoord: wanneer ik merk dat het bandwerk wordt, stop ik met het schrijven over Liese. En begin ik aan een nieuwe reeks of personage. Vijf jaar geleden begon ik over Alex Berger te schrijven en wist dat het een mooie afwisseling was. Ik heb besloten om maximaal één Liese Meerhout per jaar te schrijven. De twee personages zijn eigenlijk een manier om het fris te houden en te voorkomen dat ik in een routine raak. Zo blijft de passie om te schrijven bestaan.

Kenmerkend voor je personages zijn hun levensechte emoties; Liese is een vrouw die nu worstelt met twijfel en onzekerheid en Alex Berger is getekend door gemis en rouw. Als lezer merk je het onmiddellijk: realistische emoties zijn belangrijk?

Ik ben altijd een atypische thrillerschrijver geweest. Voor mij is het verhaal minstens zo belangrijk als de spanning. Ik ben geen liefhebber van bloed en gruwelijkheden. In plaats daarvan wil ik lezen en boeken schrijven over mensen, over wat ze meemaken en wie ze zijn. Hoe meer ik schrijf, hoe meer ik ervan overtuigd ben dat dit mijn enige juiste weg is. Het zijn ontspannende, spannende verhalen, maar ook over mensen van vandaag. Als lezer mag je nadenken: hoe zit dat dan bij mij? Tot een aantal jaar geleden liep ik met een rugzakje door het leven en ik ken veel mensen met een levensrugzak. Ik schrijf liever over hoe mensen omgaan met een rugzak van vreugde en verdriet, over trauma's, hoe ze rechtstaan, maar ook over verbinding. Als ik dat kan weergeven in een spannend entertainment verhaal, dan ben ik geslaagd.

Zou het niet makkelijker zijn om geen genre-etiket op een boek te kleven?

Helaas is dat iets typisch Vlaams. In Frankrijk, Groot-Brittannië wordt het genre label minder gebruikt. In het buitenland worden thrillers in kranten als The Guardian of Le Monde besproken, niemand vindt dat raar. In België staan er waterdichte schotten tussen de genres, waardoor literair recensenten zich zelden verwaardigen om een misdaadthriller of roman te recenseren.

Vind je dat de thriller nog altijd een onderschat genre is?

Natuurlijk, terwijl er evenveel slechte literatuur verschijnt. Vroeger maakte ik me daar druk om, nu niet meer. Het belangrijkste voor mij als auteur is dat ik mijn lezers gelukkig maak. Vroeger was de mening van de pers even belangrijk als die van de lezer, maar dat is nu helemaal weg.

© Annick Lamberts

Is er dan nog wel een bepaalde stress bij de eerste recensie?

De stress van een recensie is nog altijd aanwezig voor de lezer, maar niet voor de media. Wil je mijn boek recenseren? Fijn, ik zal oprecht blij en dankbaar zijn. Als dat niet mogelijk is, dan zal je andere prioriteiten hebben. Wat mij vooral interesseert, zijn de meningen van lezers over mijn boeken. Ik waardeer de reacties van mensen na lezingen of op sociale media. Soms hoor ik prachtige verhalen, herkenning of diepe getuigenissen. De reacties van de lezers zijn voor mij heel waardevol.

Merk je dat je door de jaren heen de pen op een andere manier hanteert?

Natuurlijk, ontegensprekelijk. Volgens mij had ik wel dingen te bewijzen in het begin tegenover mezelf. Mijn schrijfstijl is niet veranderd, maar verhalen vertellen gaat me beter en beter af.

Na al die jaren zullen de personages in je boeken wel meegroeien met je eigen leven?

Ja. Mijn personages zijn verweven met mijn eigen leven. In het personage van Liese Meerhout zit heel veel van mij en Annick, maar ook van de mensen rond mij. De personages die mijn boeken bevolken zijn onlosmakelijk met ons verbonden. Een schrijver die zegt dat boeken abstract zijn en niets te maken hebben met het eigen leven liegt of is een slechte schrijver. Je kunt niet schrijven over mensen of emoties als je het niet kunt putten uit je eigen leven. Dan wordt het gewoon boekenwijsheid.

Hoe moeten we een opbouw van een nieuw boek zien?

Een verhaal begint altijd met een uitgangspunt. Bij *Een dodelijke biecht* was dat het beeldje in Rome. Aan het uitgangspunt zit nog geen verhaal vast, dat heeft tijd nodig om te gisten. Daarna ga ik met mensen praten die kennis hebben over het onderwerp. Stelselmatig krijgt het verhaal verschillende lagen. Ik denk na, structureer en bouw een hele wereld. Het proces kan vergeleken worden met het bouwen van een Lego-wereld. Als de blokjes vast op elkaar staan, begin ik met het creëren van een verhaal. Eerst moet het plot en het verhaal vaststaan, moet de research zijn gedaan en dan kan ik beginnen met schrijven.

De research fase in je schrijfproces lijkt me heel belangrijk. Hoe weet je wanneer je klaar bent om te beginnen schrijven?

Alles moet kloppen en realistisch zijn voor ik begin met schrijven. Aan een verhaal komt er maanden onderzoek aan te pas. Ik voer gesprekken en interviews met specialisten, politie en andere relevante personen. Daarnaast bezoek ik research locaties. In mijn schrijfkamer begin ik met het maken van steekkaartjes en chronologieën om het verhaal in elkaar te zetten. Het is alsof ik een lied componeer, ik puzzel, voeg toe en gooi weg totdat het perfect is. Dan pas kan ik mooie zinnen neerschrijven en mijn personages neerzetten.

Samen met je vrouw Annick fantaseren jullie over nieuwe verhalen. Hoe moet ik deze samenwerking zien?

We werken op alle vlakken samen. De samenwerking is langzaam en organisch gegroeid. In het begin was het voor mij moeilijk om controle los te laten. Het ego speelde hier natuurlijk ook een rol. Het is niet makkelijk om kritiek te krijgen op je werk, en dan nog van je partner. Maar jaar na jaar hebben we geleerd dat samenwerken meer oplevert dan alleen. Ik zet de ruwbouw van het plot en spanning neer. Annick is dan weer beter in het begrijpen van de psychologie van mensen en hoe

ze echt met elkaar communiceren. Samen maken we de boeken, elk aspect ervan, van de cover tot de kleur, de achterflap en het verhaal. We zijn elke dag bezig met de wereld van de personages. Het is geen job, maar een fijne passie die we delen.

Onlangs liet je nog een bijzonder project op de lezer af, een telefoonthriller *De kamer* die je volgt via de sneak-peak app. Hoe kwam je op dat idee?

Soms hoor ik van lezers dat ze het erg vinden dat mijn boeken te snel uit zijn. Toen dacht ik: wat als ik nu eens een verhaal maak waar ik zelf bepaal wanneer de lezer verder kan lezen? Zo kwam ik op een app waar je verhalen mee kunt maken voor de smartphone. *De kamer* is niet alleen puur boekteksten, maar ook telefoongesprekken, Face Time-berichten en filmfragmenten met acteurs op verschillende locaties. Het verhaal duurt in totaal tien dagen. Als lezer beslis je zelf wanneer je een stuk van het verhaal krijgt. Of je leest je bericht om zes uur 's morgens, of na je werk. Eén ding kan je niet beslissen: 'Ik heb mijn WhatsApp-bericht van dag twee, nu wil ik dag drie.' Dat gaat niet. Je moet geduld hebben tot de dag erna, zo wordt de spanning opgedreven. Het is een andere manier van vertellen, voor mij was het echt een afwisseling.

Liese is reeds tot leven gekomen in de tv-serie *Coppers*, zou je deze sprong nog eens wagen?

Er zijn vage en minder vage plannen voor zowel Liese als Alex. We staan er open voor, maar op onze voorwaarden. Liese is me zeer dierbaar geworden. Als er opnieuw een televisieserie komt, wil ik dat het echt de wereld van Liese is. Zij is een atypische figuur in een thriller, geen norse of vierkante rechercheur. Net zoals elke vrouw is ze op zoek naar balans tussen werk, privéleven en liefde. De lichtheid van Liese mag zeker niet verloren gaan in een tv-serie.

Heb je nog een droom die je wil verwezenlijken?

Ik wil nog iets doen met mijn stad. Iets moois en origineels creëren met Liese Meerhout en Antwerpen. Na 17 jaar verhalen schrijven over Antwerpen, is het misschien tijd om het op een of andere manier te bestendigen. Ik krijg wel reacties van Nederlandse lezers die de plekken uit mijn boeken gaan opzoeken in Antwerpen. Liese Meerhout is al een beetje ambassadrice van onze stad.

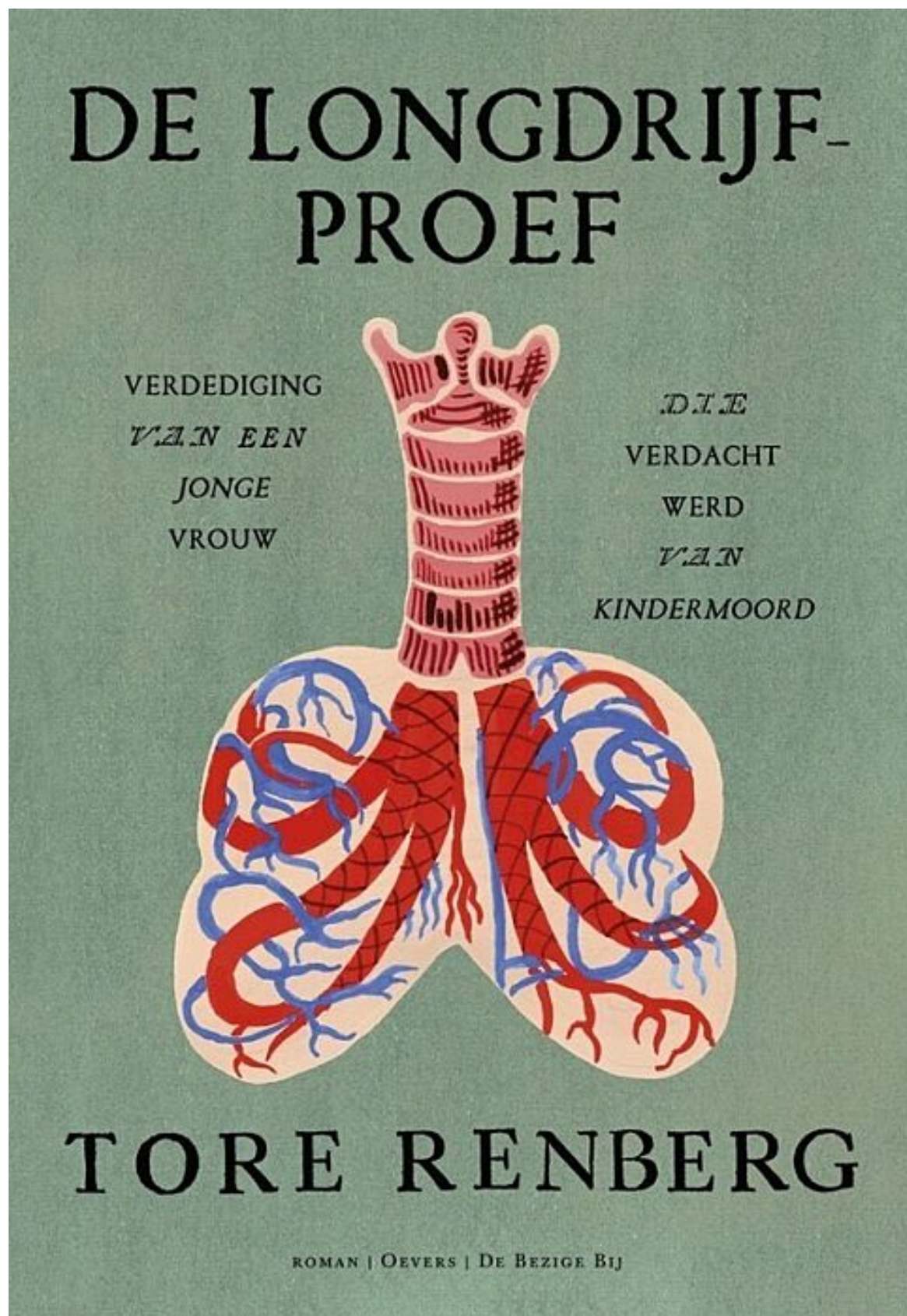
Hoe zou je van de stadslezer een *Coppers*lezer maken?

Ik hoop dat ik niet te verwaand klink, maar lees twee boeken van Liese Meerhout. Het zal misschien niet lukken na één verhaal, maar na een tweede boek zeker. Ik hoor van veel lezers dat Liese een vriendin wordt. Zelf moet ik geen reclame maken voor mijn boeken, Liese is zelf de beste reclame.

Je leuze is 'lezen maakt je vrij', heb je dan ook een boekentip voor de stadslezer?

Annick en ik houden van dikke boeken, verhalen waar we in kunnen verdwalen. We raden de stadslezer deze historische roman *De Longdrijfproef* van Tore Renberg aan. Het verhaal is gebaseerd op ware gebeurtenissen. Een aanrader!

Dank je wel voor het ontbijt en boeiend gesprek!

© Annick Lamberts

Ontdek andere 'uitgelichte items'

UITGELICHT

Weet wat je leest:
volg
"Literatuurstudie"
bij de academie van
Borgerhout

UITGELICHT

ZuiderZinnen 2025 -
gesprek met Rayan
Awad: "Liefde is
wat blijft"